

Kislábon jár(j)unk

- Horváth-Kocsis család: közlekedési terv, tippek -

Háromtagú családuknak falun él, és bár nem zárkózunk el a civilizációtól, nem sok dolgunk akad a falun kívül. Mármint azon kívül, hogy dolgozunk:))

Kedvenc környezetbarát termékünk a kerékpár! Régi, felújított bicajok, használtan vettük őket.

Ford Focus kombi, 10 éves családi autónk van jó nagy csomagtartóval (nagyobb családot tervezünk a jelenleginél:) 2011 júliusában vettük, előtte egy ősrégi Ford Fiestánk volt, ami nagyon tönkrement, kicsi is volt - főként a csomagtere - és ahogy az állapota romlott, egyre többet fogyasztott (a végén már kb. 8 liter benzint 100 km-en.) A mostani kocsi kb. 6 liter gázolajat fogyaszt.

A karbonkalkulátor adatai szerint családuknak 2012. januári szén-dioxid kibocsátása 392,11 kg. Ebből a közlekedés képvisel 107,96 kg-t, tulajdonképpen meglepett minket, hogy ilyen keveset. (De úgy is tekinthetjük, hogy a többi túl sok:)))

A családtagok szokásai:

A gyerek mindig biciklivel jár oviba. Vagy a saját futóbicajával, vagy az anyja csomagtartóján.

Az anyja mindig bicajjal jár a faluban. (Autót vezetni nem tud, a gyaloglás meg lassú és hosszadalmas. Meg utálja is:)) Dolgozni havi 10 alkalommal jár 12 km-re. Vagy busszal megy, vagy autóval viszi valaki, aki amúgy is menne.

Az apuka mindig kocsival jár dolgozni. A munkaideje és a buszjáratok nem passzolnak össze, és egyébként is sokszor adódik valami elintéznivaló, vásárlás a 12 km-re levő városban. Így tehát apuka ezt (télen) nem tudja helyettesíteni másképp.

(Nálunk nincs hétfégi nagybevásárlás, naponta megvesszük, amire szükség van. De a vásárlás így sem jár sok autózással, az apa a munkahelyének szomszédságában vásárol, vagy az anyja a faluban a sarki kisboltban. Az egyetlen, ahova rendszeresen külön el kell kocsikázni munka után, az a pékség, de az kb. 3-4 perces utazást jelent. A vásárlásnak ez a módja egyébként nem szándékos, megtervezett, hanem az idők során alakult így, de ez végülis a spórolás egy formájához vezetett el. Nem járunk

nagyáruházba, és nem veszünk fölösleges dolgokat. És a nagybevásárló anyuka így némileg távol van tartva az ingerektől:))))))

Ezeken kívül elég ritkán autózunk, csak ha a barátainkhoz megyünk (10-15 km-re), vagy a székesfehérvári nagyszülőkhöz 2-3 havonta egyszer. És hetente egyszer járunk 10 km-re néptáncre. Hárman utazunk, vagy a mi kocsinkkal, vagy a tesóméval. Ide sajnos nem tudunk tömegközlekedni, naponta 2-3-szor van busz és vonat, de nem jókor. Nyaralni egy évben 3-szor szoktunk menni, mindig „takarékos” nyaralásra, rokonlátogatóba. Ezeken a nyaralásokon az utazásnak van a legnagyobb lábnyoma, és a legnagyobb költsége. De a többi tevékenységnek szinte semmi. Mármost a hétköznapokhoz képest.

Tervek, vállalások, jó gyakorlatok, tanácsok:

Ha megnövekszik a család, biztosan szükségünk lesz majd egy bicajhoz csatolható utánfutóra, bár eddig gyerekülést használtunk. Ricsinek pedig szeretnénk majd a biciklijéhez szerkeszteni egy olyan rudat, amivel a nagybicikli után lehetne csatolni, hogy igazi túrákra / kirándulásokra is elvihessük, és ő is tekerhessen, mint a nagyok. Eddig kétszer volt 30-40 km-es túrán, mindkétszer gyerekülésben ült, de már nem fér bele.

A régebbi közlekedési szokásainkhoz képest már változtattunk az utóbbi időben is, ugyanúgy, ahogy az életmódunk is fokozatosan módosul. A faluban már eddig is alig autóztunk, de most tudatos vállalásunk, hogy csak akkor közlekedünk vele itthon, ha valami nagyobb dolgot kell elszállítanunk, amit biciklivel nem lehet.

Az apuka a munkába járásán elég nehezen tud változtatni, DE MOST!!! (erőteljes nyomás hatására) tett egy hősies fogadalmat: amint beköszönt a tavasz, (tehát március 21-től:) hetente 1 nap kerékpárral megy dolgozni. Ő azt mondja: megpróbálja. Erre anyuka Yodát idézi: „Tedd, vagy ne tedd, de ne próbáld!” Egy olyan lehetőség lenne még a munkanapokra, hogy apuka útitársakat keres (vagyis a feladatot átpasszolta anyukának, hogy keressen neki ő útitársakat:))), de – bár a keresést nem adjuk fel - egyelőre egyetlen ismerősünkről sem sikerült kiderítenünk, hogy a munkaideje olyan lenne, hogy ez megvalósulhasson.

Mivel mindenképpen szükségünk van egy nyárigumi-készletre, olyant veszünk, ami a jelen felnimérezethez passzoló lehető legnagyobb átmérőjű, de a gumi szélességét nem növeljük, hogy ne legyen nagyobb a tapadási felület, és ez által a fogyasztás. (Hogy az anyukák is értsék, nekem is így sikerült: ugyanannyit pörög a kerék, így mégis hamarabb odaérünk:)))

Az autó műszaki leírásában megtalálhatók a kerékre vonatkozó optimális méretek. (Bizonyára minden kocsihoz van ilyen.)

Egyébként az apuka igen jól tud takarékosan vezetni, de jó sokáig kellett nyaggatnom, mire elmondta, hogyan kell. Nagyjából összeszedtük:

- Az első és legfontosabb, hogy az autót mindig karban kell tartani!
- Megbízható minőségű üzemanyagot kell tankolni.

- A kerekben a levegő nyomása 2,8-3,2 között legyen!
- Mindig úgy kell váltani, hogy a motornak a legoptimálisabb legyen. Hogy mit is jelent ez? Ezt volt a legnehezebb kideríteni. De reméljük, sikerült: tehát mindig a lehető legalacsonyabb fordulatszámon kell pörögnie, azaz mindig a lehető legmagasabb fokozatba kell váltani.
- A lassításnál mindig használni kell a motorféket, nem kell egyből kinyomni a kuplungot.
- Mindezt összefoglalva, apuka szavaival megfogalmazva: „Nem kell úgy vezetni, mint egy vadállat.”

Alaposan átgondoltuk, átbeszéltük a közlekedési szokásainkat, jelen körülmények közt, jelenlegi életmódunkkal mást nem nagyon tudunk lecsökkenteni (dolgozni meg sajnos muszáj:)))

És egy közlekedésmérnököt kicsit nehéz meggyőzni arról, hogy ne közlekedjünk:)))

Itt alább bemutatjuk Ricsi (4 éves) közlekedési tervét is:

„Ricsi és Anyu bicikliznek. Apu mérges, mert még nem értek haza.”

(Érdeemes megfigyelni a kerékpár érzéletes ábrázolásmódját: a két kerék és az őket összekapcsoló biciklilánc, mint a kép legfontosabb láncszeme. Valószínűleg Mérges Aput jelöli a kép közepén vadul tekergőző kígyó:)))

Utóirat: Már majdnem beküldtük a közlekedési tervünket, amikor az állandó pékségbe-járás-extra-útjainkra megtaláltuk a megoldást. Íme:

(Korábban is próbálkoztam többször, de soha nem lett jó. Most viszont sikerült. Jól! :)

Úgyhogy már egy hete nem voltunk a pékségben! Ámbár azt egyelőre még nem tudjuk, mi lesz a fűtési szezon után. Most a sparheltben sütök, de a villanytűzhelyben lehet, hogy nem lenne sem olyan fenntartható, sem olyan finom.